

[Poul Hartling.]

danske regering eller det danske folketing at føre udenrigspolitik på en uklar, en tvetydig måde — det udtryk er blevet brugt af et af regeringspartiets medlemmer. Det kan ikke være rigtigt, og derfor må jeg fastholde, at det ville være klarere og bedre at stemme for vores ændringsforslag — og det anbefaler jeg at man gør — hvori der klart er udtrykt den balance og den alsidighed, som vi lægger vægt på.

De øvrige ændringsforslag anbefaler jeg at man undlader at stemme for. Da der ikke kommer den balance i dagsordenen, som vi ønsker, kan venstre ikke stemme for regeringspartiets dagsordensforslag.

Det, der bliver tilbage af denne debat, er altså, at vi for første gang i denne regerings tid fører en udenrigspolitisk debat. Den handler i høj grad om Europa, sådan som udenrigsministeren lagde det op, men den ender som så mange gange før i en dagsorden om Indokina, om Vietnam. Jeg synes, at det måske ikke er helt rigtigt for dansk udenrigspolitik og for vore debatter her i folketinget, at vi skal ende i det, som må virke forvirrende på mange i befolkningen.

Må jeg videre sige, at det står klart efter denne debat, at regeringen, modsat hvad statsministeren sagde i sin regeringserklæring i oktober, har valgt en fremgangsmåde, der i højere grad lægger vægt på at skaffe sig et alibi hos socialistisk folkeparti end på at fastholde det brede grundlag for dansk udenrigspolitik, som jeg må anse for at være nødvendigt og nyttigt for os.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen: I modsætning til hr. Poul Hartling er jeg ikke i stand til at granske regeringens hjerte og nyrer og finde ud af, hvor den søger alibi, og hvor den ikke gør det. Jeg kan blot sige, at det dagsordensforslag, som blev fremsat her, var lige så nyt for mig og for mit parti som for alle andre. Hvis vi forinden havde set det dagsordensforslag, der blev fremsat af hr. Jørgen Peder Hansen, så var det blevet lidt fikserer i udformningen hist og her. Det var altså ikke sket. Vi har nu lyttet til debatten, og vi synes stadig væk, at der er mange rigtige ting i det dagsordensforslag, vi synes, det på væsentlige punkter er et betydeligt frem-

skridt i forhold til tidligere tilkendegivelser i forbindelse med Danmarks Vietnampolitik, og jeg må sige, at jeg skrev mig også udenrigsministerens ord bag øret vedrørende punkt 2, at når der i de udenforstående styrker, der omgående skulle trækkes tilbage, også skulle indlæses de nordvietnamesiske, så var det i konsekvens af en tilbagetrækning af de amerikanske styrker; det forstår vi, og det kan vi et meget langt stykke ad vejen være enige i.

Derimod savner jeg stadig væk — og jeg forstår, at det nok ikke kan lade sig gøre at få det — en nærmere og for os tilfredsstillende forklaring på forskellen mellem Nord- og Sydvietnam. På den baggrund mener vi, at det vil være rigtigt, for at prøve at skabe klarhed, at stille et ændringsforslag til hr. Jørgen Peder Hansens dagsordensforslag, et ændringsforslag, hvorved ordene til sidst i punkt 2, „alle udenforstående styrker . . .“ — der skal vistnok stå „alle udenforstående magters styrker“, men det må jeg vel ikke rigtig blande mig i — „ . . . fra krigsskuepladserne i Indokina“, udgår og erstattes med ordene „alle amerikanske styrker fra det indokinesiske krigsområde“.

Vort *ændringsforslag* nr. 2 lyder altså:

„I punkt 2 erstattes ordene: „alle udenforstående styrker fra krigsskuepladserne i Indokina“ af ordene: „alle amerikanske styrker fra det indokinesiske krigsområde.“

Vi mener på baggrund af den debat, vi har haft her, og på baggrund af, hvor tæt et flertal i denne sal åbenbart ligger hinanden i den betragtning, at krigen skyldes en intervention udefra, og at den opretholdes og fører til usigelige lidelser som følge af den intervention udefra, at det nu må være på tide at sige fra dansk side: nu føler vi, nu mener vi, at denne intervention, og det er en amerikansk intervention, skal ophøre.

I konsekvens af vores eget forslag om ændring af punkt 2 som anført vil vi ikke kunne acceptere det radikale venstres ændringsforslag, som jo hænger sammen med den forhåndenværende tekst. Når det kommer til afstemning, agter vi at undlade at stemme om det, fordi vi heller ikke kan se, at der er noget særligt ondt i det.

Vi mener altså, at det nu må være på tide, at man siger tingene rent ud, at det er det, der vil gøre mest indtryk, og at det